

сѣнь царь *Българскій*: до тогава ни юдинъ Българскій, ни юдинъ Словѣнскій владалець не носилъ тѣхъ титла, коа-то отговаря на Римскѣ-тъ *imperator*, и коа-то ся давала само на Византийскій царь и на коронясанѣ-тъ въ Римъ главѣ на Западно-то царство. И така, въ имя-то царь, кое-то зель да носи Симеонъ, заключавало-ся притязание на прѣемство на кесары-ты. На титла-тъ *Българскій царь* ся-присъединявала и титла-та, коа-то принадлежала на Источны-ты царю, та царь Симеонъ не ся-посвѣнилъ да земе голѣмо-то имя *самодръжець Римскій*. Ювно вече станѣло, че царь Симеонъ иска да при-земе Цариградъ. Напраздно го скланялъ цариградскій патриархъ Николай Мистикъ да ся-остави отъ тѣхъ мысль, като му прѣдлагалъ сгодны прѣговоры за миръ отъ Византийско-то правителство. Напраздно ся-мѣчилъ да му докарва на умъ християнско-то чувство, като го заклывалъ въ татка му, святаго миротворца Бориса, да ся-остави отъ кръвопролитие-то между два-та юдно-вѣрны народа. Напраздно, юднажъ като не ся-стрѣплѣлъ отъ вѣсокомѣрие-то на Българскій завоеватель, му докарвалъ на умъ, че прадѣд-ты му были „бѣжянци робю на Авары-ты.“ Царь Симеонъ не шѣлъ да знае. Той говорилъ, че ю отъ Бога, Българскій народъ да стане прѣ-емникъ на Римляне-ты: „наши-ти отци и дѣди сѣ ся-трудили, — за насъ, казвалъ царь Симеонъ, намъ ю дадено да ся-ползуемъ отъ плода на тѣхны-ты трудове. И азъ, Симеонъ, длъженъ съмъ, като Моисея, да избавѣ народа си отъ робство-то (сир. отъ прѣобладание-то на Гръци-